

Я роздягнув тебе в уяві

Дмитро Павличко

Я роздягнув тебе в уяві,
І вивів голу на поля...
Як діти, колоски тужаві
До тебе бігли віддаля.

Твоє чоло було безхмарне,
Як свічки лик при поклятьбі,
І вибігали з гаю сарни,
Аби вклонитися тобі.

Горнулися до тебе зела,
Дерева, квіти і хліба,
Ласкава ти була й весела,
Як в сонці річка голуба.

До тебе линули зозулі,
І зграї сивих солов'їх,
Так ніби десь в літа минулі
Ти понароджувала їх.

І вся природа стоголоса
В тобі впізнала божество,
А ти ішла наготна й боса,
Як зірка в небі на Різдво.

І лащились, немов холопи,
До тебе лиси і вовки...
І залишали твої стопи
В слідах криваві колючки.